

γαν χρῆζεν. ἀρέσκει δὲ αὐτοῖς καὶ τὴν ἀρετὴν διδασκτὴν εἶναι, καθά Φησι Ἀντισθένης ἐν τῷ Ἡρακλεῖ καὶ ἀναπόθλητον ὑπάρχειν. ἀξίον ἑστὸν τε τὸν σοφόν, καὶ ἀναμάρτητον, καὶ Φίλον τῷ μοίῳ, τύχῃ τε μηδὲν ἐπιτρέπειν. τὰ δὲ μετὰ ζῆ ἀρετῆς καὶ κακίας, ἀδιάφορα λέγουσιν, ὁμοίως Δρίστων τῷ Χίῳ. καὶ οὗτοι μὲν οἱ κωνικά. μετῴτερον δὲ ἐπὶ τοῖς Στωϊκοῖς. ὃν ἤρξε Ζήνων, μαθητῆς γενόμενος Κράτητος.

4 Similiter atque Aristo Chiu. Qui summum suuz philosphix Cicero mentionem facit. Aldob. bonum ponbat in ἀδιαφορίῃ. de quo multis locis

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ

Περὶ βίων, δοξμάτων καὶ δποθεσμάτων, τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ διδουκμησάντων, βιβλίον ζ τῶν ἱ.

DIOGENIS LAERTII

De Vitis, decretis, et sententiis eorum qui in Philosophia clauerunt,

LIBER SEPTIMUS.

Z H N Ω N. Z E N O.

ZΗΝΩΝ, Μνασίου ἢ Δημίου, Κιτιεύς, ἀπὸ Κύπρου πολιτισματος Ἑλληνικοῦ, ὁμοίως ἐπίκουρος ἐσχημάτος. τὸν πρᾶξιλον ἐπὶ θαύτερα νενευκάς ἦν, ὡς Φησι Τιμίθεος ὁ Ἀθηναῖος ἐν

1 Ζήνων, Μνασίου ἢ Δημίου Κιτιεύς] Plutarchus & alii, Κιτιεύς. Ex Κίτιον apud quosdam, non Κίτιον, inepres, Κιτιεύς, [nisi scripserat Citiensis] A. Gel. lius Citiensis. H. Casaub.
2 Ζηνο Μνασεία sive Δημεί filius Citiensis.] Sic etiam Suidas totidem verbis. Ζήνων, inquit, Μνασίου, ἢ Δημίου Κιτιεύς. Cicero quoque, multis locis Citiem vocat. Fuit autem Citiom oppidum quoddam parvum Cypri, quemadmodum tradidit Suidas. Plinius lib. γ.

ZENO Mnafei, sive Demei, filius, Citiensis, ex Cyprio, Graeco oppidulo, Phoenicibus actolis. Collo fuit in alteram partem in-clinatore, ut refert Timotheus Athenien-

cap. 11. Aldob.
2 Φοίνικας ἐπίκουρος ἐσχημάτος] Suidas de hoc Zenone, Φοίνεξ ἢ ἐπιτελέτης, ὅτι Φοίνικας ἐπίκουρος τοῦ πολιτισμοῦ. H. Casaub.
3 Quod Phoenicis coloni incoluerunt.] Quod quidem testificatur etiam Suidas, qui de Zenone loquens, Φοίνεξ ἢ, inquit, ἐπιτελέτης, ὅτι Φοίνικας ἐπίκουρος τοῦ πολιτισμοῦ ἐγένετο. Aldob.

sis in libro De vitis. Apollonius autem Tyrius, gracili corpore, statu modicè pro-cero, et atra cute fuisse illum auctor est. Unde illum quidam, ut Chrysippus In primo proverbiorum ait, *Agrytium palmitem* dixit. Crura habuit turgida, et imbecilla, infirmaque. Idcirco et Perseus In commentariis convivalibus, ipsum refert ut plurimum cœnas declinasse. Vescēbatur perlibenter scibus recentibus, et præcociibus fructibus. * Auditorque, ut dictum est, Cratæti fuit. Deinde Scipionem etiam audivisse, et Xenocratem, decennio perpetuo non defuit qui affimen-t, sicut Timocrates in Dione. Polemionis itidem frequentasse auditorium. Porro Hecaton, et Apollonius Tyrius in primo de Zenone libro, scribunt, eum oraculum consuluisse, quo *præsto vinero spiritus posset*, respondisse deum, *si mortuus evencolor fieret*. Quod ille cum intellexisset, se ad legendos antiquorum libros magno eontulisse studio. Cratæti igitur hoc modo familiaritate usus est. Purpuram mer-catus et ex Phoenicia advectans, ad Piræum naufragium fecit. Cum autem Athe-nas ascendisset, annos triginta natus, se-dit juxta librarium. * Legente autem illo secundum Xenophontis commentariorum, delectatus hic sciscitatur, ubinam ejus-modi viri morantur. Opportunè tunc prætereunte Cratæte, digito illum biblio-pola ostendens, *Hinc*, inquit, *sequere*. Ex eo jam Cratæti auditor factus est, aptillimus alioqui ad

3 Agrytium malleolum.] A similitudine corporis, ut opinor: nam cum gracilis esset, haud inepte mal-leolum est appellatus. Agrytus autem, vel quia fu-cus, vel quia Phœnix. Aldob.
4 Καὶ ἀπαιγής.] Γῆ, καὶ ἐπαγής verum ut bene convenire videtur hoc ἰσχυρῶς cum præcedente πα-χρῆκημος, ita male cum sequente ἀπαιγής. H. Steph. 5 Περσεύς ἐν Συμποσιαστικῶν ἐπιπέδῳ.] Cuius cele-bre quoque apud Cicero nomen est: auditor Ze-nonis fuit. Cicero in lib. De nat. deor. Aldob.
6 Ἐπιτελετήτης.] Græce. ἐπιτελέτης. Græcam vocem nusquam, præterquam apud Laërtium legi, hanc autem ἀπαιγέσητον verri, quo verbo usus est Cicero. Idem.
7 Κράτητι ἀκλίτερον fuit.] Quod etiam Suidas con-firmat. μαθητῆς δὲ, inquit, ἐν Κράτητος τοῦ Κωνιαῖο. Idem.
8 Ἀλλὰ καὶ Πολέμωνος] Docet hoc etiam M. Tul-lius, De Finibus iv. Ut non esset causa Zenoni, quoniam

τῷ περὶ βίων. καὶ Ἀπολλώνιος δὲ Φησι ὁ Τύριος, ὅτι ἰσχυρὸς ἦν, ὑπεμῆκης, μελάγχρους, (ὅθεν τις αὐτὸν εἶπεν Ἀγρυπτιαν κλημισαῖδα, καθά Φησι Χρύσιππος ἐν πρώτῳ παροιμιῶν) ἢ παχρῆκημὸς τε, ἢ καὶ ἀπαιγής: καὶ ἀσθενῆς διὰ καὶ Φησι ὁ Περσεύς ἐν ὑπομνήμασι συμπο-τικαῖς, τὰ πλείστα αὐτὸν δεῖπνα παραπέσθαι. ἐχθαίρει δὲ, Φασί, σκύεις χλωροῖς, καὶ ἡλιο-καίαις. * 7 διήκουσε δὲ, καθάπερ προείρηται, Κράτητος: εἴτα καὶ Στίλπιωνος ἀκούσαι Φασί, αὐτὸν καὶ Ξενοκράτους ἐπὶ δέκα, ὡς Τιμοκράτης ἐν τῷ Διῶνι, ἢ ἀλλὰ καὶ Πολέμωνος. Ἐκείτων δὲ Φησι, καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Τύριος ἐν πρώτῳ περὶ Ζήνωνος, χρηστηριαζομένου αὐτοῦ τί πρᾶττον ἀ-ριστὰ βιώνεται, ἀποκρίνισθαι τὸν θεόν, εἰ συγ-χρωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς. ὅθεν ξυνέντα, τὰ τῶν ἀρχαίων ἀναγινώσκων. τῷ γὰρ Κράτητι παρέ-βαλε τούτων τὸν τρίπον. πορφύραν ἐμπροσε-μένως ἀπὸ τῆς φοινίκης, πρὸς τῷ Πειραιεῖ ἐναυά-γησεν. ἀνελθὼν δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἤδη τριακο-τούτης, ἐκάθισε παρὰ τινὰ βιβλιοπώλην. ἢ ἀνα-γινώσκοντος δὲ ἐκείνου τὸ δεύτερον τῶν Ξενοφάν-τος ἀπομνημονευμάτων, ἠσθεῖς ἐπέθετο τοῦ δια-τρίβου ἐοῖ τοῦτοι ἀνδρες. εὐκίμως δὲ παρίοντος Κράτητος, ἢ βιβλιοπώλης δεῖξας αὐτὸν, Φη-σι, τούτω παρακαλοῦθισον. ἐντεῦθεν κενος τοῦ Κράτητος, ἢ ἄλλως μὲν ἢ εὐτονος πρὸς φιλοσο-πία ostendens, *Hinc*, inquit, *sequere*. Ex eo jam Cratæti auditor factus est, aptillimus alioqui ad

Polemionem audisset, eum ἢ ab eo, ἢ ἀ superioribus assidens. H. Casaub.
Sed ἢ Polemionem quoque.] Suidas Zenonem, post auditum à se Cratem, Polemionis quoque fuisse auditorem tradit: μαθητῆς, inquit, ἢ Κρατῆτος τοῦ Κωνιαῖο, ἢ τῷ Πολέμωνος τοῦ Ἀθηναίου. Sed & Cicero lib. iv. De Finibus idem confirmat his verbis: *Dabit*, inquit, *hoc Zenoni Polemon, etiam magister ejus*. Aldob.
9 Ἐπο μelleτο, eius antiquorum scripta legisset.] Quorum videlicet libros oraculum obscurè signifi-cabat. Mortui enim antequam fuit, quoniam ætate vi-vos antecessit, quod etiam clarius declarat Suidas his verbis, ἐκρήθη δὲ, inquit, αὐτῷ πνευματικῶν περὶ βίων, ἐπὶ τῶν βιβλίων τῶν νεκρῶν: οὗτοι ἢ τοῖς ἀρχαίοις καὶ τῶν βιβλίων. Idem.
10 Ἀλλως μὲν ἢ εὐτονος πρὸς φιλοσοφίας, αἰδιμα δὲ] Lege ἰσχυρῶς. H. Casaub.
11 Ἐπίοντος] Ita priores edit. Γῆ. ὡς τῶν. H. Steph.

Φίαν, αιδώμων δὲ ὡς πρὸς τὴν Κυνικὴν ἀναίσχυνητιαν. ὅθεν ἡ Κράτης, βουλέμενος αὐτῷ καὶ τούτῳ θεραπεύσαι, δίδωσι χύτραν Φακῆς διὰ τοῦ Κεραμικοῦ Φέρεν. ἐπεὶ δὲ εἶδεν αὐτὸν αἰδούμενον καὶ παρακαλύπτοντα, παίσας τῆ βακτηρίας καταρρήγνυσι τὴν χύτραν. Φεύγοντος δὲ αὐτοῦ, καὶ τῆς Φακῆς κατὰ τῶν σκελῶν ρεούσης, ¹⁴ Φησὶν ἡ Κράτης, Τί Φεύγεις Φωνικίδιον; οὐδὲν δεινὸν πέπονθας. * εἰς μὲν αὖν τινὸς κτανε τοῦ Κράτητος. ¹⁵ ὅτε καὶ ¹⁶ τὴν πολιτείαν αὐτοῦ γράψαντος, τινες ἔλεγον παῖζοντες, ¹⁷ ἐπὶ τῆς τοῦ κτανε εὐρείας αὐτὴν γεγραφεῖναι. γεγραφέε δὲ πρὸς τῆ πολιτείας καὶ ταύτῃ. Περὶ τοῦ κατὰ Φύσιν βίου, Περὶ ὁμιλίας, ἢ Περὶ ἀνδρώπου φύσεως, Περὶ παθῶν, Περὶ τοῦ καθήκοντος, Περὶ νόμου, Περὶ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας, Περὶ ὁμιλίας, Περὶ τοῦ ἔλεου, Περὶ σημείων, Πυθαγορικά, Καθολικά, Περὶ λέξεων, Προβλημάτων Ὀμηρικῶν πέντε, Περὶ ποιητικῆς ἀκροάσεως. ἔστι δ' αὐτοῦ, καὶ Τεχνικαὶ λύσεις, καὶ Ἐλεγχοὶ δύο, Ἀπομνημονεύματα, Κράτητος ἠθικά. καὶ ταῦτα μὲν τὰ βιβλία. τελευταῖον δὲ ἀπίστη, καὶ τῶν ¹⁸ προειρημένων ἤκουσεν ἕως ἐπὶ εἰκόσι: ἵνα καὶ Φασὶν αὐτὸν εἰπεῖν, Νῦν εὐπλόκα, ὅτε νεναναύγηκα. οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ Κράτητος τούτ' αὐτὸν εἰπέον. * ἄλλοι δὲ, διατρίβοντα ἐν ταῖς Ἀθήναις ἀκούσαι τὴν ναυαγίαν, καὶ εἰπεῖν, ¹⁹ Εὐγε ποιεῖ

12. Αὐτῷ] Γρ. αὐτὸν προ αὐτοῦ. Idem.
 13. Καταρρήγνυσι.] Γρ. καταρρήγνυσι. Idem.
 14. Quid. Crates inquit, fugis Phonicidion? Hoc enim erat ei cognomen, quemadmodum apparet ex verbis Suidae supra citatis. Usus est autem nomine diminutivo, propterea quod, ut supra dictum est, parvo erat corpore. Hæc interpretatio confirmatur etiam ex Ciceronis verbis in libro iv. De Finibus, de Zenone loquentis. Posses, inquit, tunc ille Panulius, sic enim Ciceroni dixerunt tuos ἐ Phonicia profectus, & reliqua. Aldob.
 15. Si quidem rempublicam cum scripsisset, quidam joicantes enim in canis illam cauda scripsisse ajunt. An quia Crates ipse quoque, ut Diogenes, canis vocatus est, in cuius cauda rempublicam scripsisse dicitur Zeno, qui extremo eo tempore illam scripsit, quo eo magistro etiamnum utebatur; paulo videlicet ante, quam ab eo ad alios se magistrum conferret. Idem.
 16. Τὸν πολιτείαν αὐτοῦ γράψαντος τινες ἔλεγον] Erant enim Zenonis libri de republica patum ve-

Philosophiam, verum verecundior, quam ut se ad impudentiam cynicam conferre posset. Id ubi animadvertit Crates, curare etiam in hoc illum studens, ollam lenticula refertam dedit, ut per Ceramicum ferret. Cum autem videret perficere illum, ac se prae verecundia tegere, baculo istam perfregit ollam. Illo fugiente et lenticula per crura defluente, Quid, inquit, fugis puniceolam? nihil mali passus es. * Aliquamdiu igitur audivit Cratetem. Quo tempore cum scripsisset de Republica, quidam jocantes ajebant, In cauda canis illam scripsisse. Partea scripsit et ista. De vita secundum naturam. De appetitu, sive De hominis natura. De perturbationibus. De officio. De lege. De Græca peritia. De aspectu. De toto. De signis. Pythagorica. Universalia. De dictionibus. Problematum Homericorum quinque. De poetica auditione. Est ipse item et Ars, et Solutiones, et Argumenta II. Commentaria, Cratetis moralia. Atque illi quidem libri ejus sunt. Postremo à Cratete discessit, et quos prædiximus audivit ad viginti annos, quando et illum dixisse ferunt, Tunc secundis ventis navigavi, quando naufragium feci. Alii de Cratete hoc dixisse ajunt. * Alii autem dum Athenis diverfaretur, audit naufragio dixisse illum ferunt, Reβήσανε ἄγχι

recundè scripti, ut & Cicero indicat. If. Casaub.
 17. Ἐπὶ τῆς τοῦ κτανε εὐρείας γεγραφεῖναι] Elegans in verbis allusio ad sidus caeleste, quod cumque fere omnium navigantium tutela & presidium. Cum igitur Zeno, Cratetis adhuc discipulus, de Polixia librum scripsisset; venustissime dictus est magistro suo (qui & Κῶν, ut & Diogenes, audiebat vulgo;) tanquam κτανε εὐρεί, sive εὐρεψία usus; à quo plerique scilicet ille, quæ scriperat, (saltem ut illi suspicabantur) hauserat. Viri docti, qui vel ad extrema Cratetis tempora, vel qui ad scripturionem inverecundiam hanc, κτανε εὐρείαν trahunt, longius à vero abire videntur: mihi certe minime persuadent. Mer. Casaub.
 18. Ἐστ, qui supra dicti sunt, annis viginti audivit.] Xenocratem videlicet, & Stilponem, quorum unumquemque decem annis audivit, ut ambos viginti annis audivit. Aldob.
 19. Εὐγε ποιεῖ ἢ τὴν προσελαύουσα ἡμᾶς φιλοσοφίαν] Plutarchus hoc ita narrat: Ζῆνων τὸ Κεραῖ μίαν καὶ πικρὴν φορτίαν· πλοῦσι δὲ ταύτης αὐτὸς φορτίαν.

fortuna, quæ nos ad philosophiam impellit. Quidam divenditis Athenis mercibus, sic demum ad philosophiam fuisse conversum. Vertens igitur se ad porticum varianum, quæ et Phisanaactia appellabatur, sed ob picturas Polygnoti, varia, sermones formabat, volens et locum illum frequentem facere, nullisque seditionibus ultra violabilem. Namque triginta tyrannis rempublicam tenentibus, ad mille quadringentos, cives ibi fuerant necati. Ed igitur ad illum audiendum discipuli jam confluebant, atque ideo Stoici vocati sunt etiam, qui ab ipso antea Zenoni appellabantur, sicut et Epicurus in epistolis attigit. Siquidem et ante illum Stoici, qui in illa morabantur poetæ, dicti erant, ut ait Eratosthenes in octavo de antiqua comœdia, à quibus multum incrementi ea appellatio accepit. * Enimvero summo in honore apud Athenienses habebatur Zeno, adeo ut et castellorum apud illum clavae deponerent, coronaque aurea, et ærea imagine eum honorarent. Hoc autem et cives ipsius fecisse ferunt, magno sibi ornamento fore viri imaginem existimantes. Amplectebantur illum et Sidonii Citiæci. Suspiciebat illum et Antigonus, et si quando Athenas contendisset, auditor ejus erat, multumque orabat ut se ad eum conferret. Id ille non potuit quidem ipse facere, ceterum Persæum unum ex familiaribus misit, Demetrii filium, genere Citiæcum, qui Olympiade centesima trigesima florebat, Zenone jam sene. Est

ἡ τὴν προσελαύουσα ἡμᾶς φιλοσοφία. ἐνταῦθα δὲ, διαβήμενον ἀθῆναι τὰ φορτία, οὕτω τραπῆσαι πρὸς φιλοσοφίαν. ἀνακάμπτων δὲ ἐν τῇ ποικίλῃ στοά τῇ καὶ Πεισινακτεῖον καλουμένη, ἀπὸ δὲ τῆς γραφῆς τῆς Πολυγνώτου, ποικίλη, διέβητο τοὺς λόγους, βουλέμενος καὶ τὰ χαριῶν ἀπερίστατον ποιῆσαι. ²¹ ἐπὶ γὰρ τῶν τριάκοντα, τῶν πολιτῶν ²² πρὸς τοὺς χιλίους τετρακοσίους ἀνήρτητο ἐν αὐτῷ. προσήσαν δὲ λοιπὸν ἀκούοντες αὐτοῦ, καὶ διὰ τούτου Στωϊκοὶ ἐκλήθησαν καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ ὁμιλίας, πρῶτον Ζηνοῦ καὶ καλουμένοι, καθά φησι καὶ Ἐπίκουρος ἐν ἐπιστολαῖς, καὶ πρῶτον γε Στωϊκοὶ ἐκαλούτο οἱ διατρίβοντες ἐν αὐτῇ ποιηταί, καθά φησι καὶ Ἐρατοσθένης ἐν ἐργῶν περὶ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας· οἱ καὶ τὸν λόγον ἐπὶ πλείον ἠύχθησαν. * ἐτιμῶν δ' οὖν ἀθηναίων σφόδρα τὸν Ζήνονα οὕτως, ὥστε καὶ τῶν τεχνῶν αὐτῷ τὰς κλαῖς παρακαθέσθαι, καὶ χρυσῷ στεφάνῳ τιμῆσαι, καὶ χαλκῇ εἰκόνη. τούτῳ δὲ καὶ τοὺς πολίτας αὐτοῦ ποιῆσαι, κόσμον ἠκούμενος τὴν τάνδρος εἰκόνα. ἀντεπειούτῳ δ' αὐτοῦ καὶ οἱ ἐν Σιδῶνι Κιτιεῖς. ²³ ἀπέδεχτο αὐτὸν καὶ Ἀντίγονος, καὶ εἰ ποτε ἀθῆνας ἦκει, ἤκουεν αὐτοῦ πολλά τε παρακαλεῖσθαι αἰσθησθαι αἰσθησθαι. ὁ δὲ τούτῳ μὲν παρητήσατο, Περσῶν δὲ ἐνευ τῶν Ζηνοῦ ἰμῶν ἀπέστειλεν, ὅς τῃ Δημητρίῳ μὲν υἱὸς, Κιτιεῦς δὲ τὸ γένος, καὶ ἡμᾶς ἐκατατῆν τριακοστὴν καὶ ἑκατοστὴν Ὀλυμπιάδα, ἣν ἡ γένετος ὄντος Ζή-

ἀποκαλίνοιν στυλοθετήσαν, Ἐργῶν, ἔπει, ἢ τὴν ποικίλην, εἰς τὸν τριῶνα καὶ τὴν στοά ἐκκαλοῦσαν ἡμᾶς. Seneca: Nunciatum naufragio, Zeno nosse quum audiret sua civitas esse submersa: jubet, inquit, me fortuna expedire philosophari. If. Casaub.
 20. In porticum varia inambulanti, ea, quæ etiam Phisanaactia vocatur, à Polygnote autem pictura varia dicitur.] Cujus rei testis Pausanias in Atticis, ita scribens: ἰσθὶ δὲ πρὸς τὸν στοά, ἐν ποικίλῳ ἀνακλῶσιν ἀπὸ τῶν γραφῶν, quibus autem picturis ornata fuerit, exponit quadam ex parte idem Pausanias lib. x. Aldob.
 21. In eo enim triginta dominantibus, mille ferme & quadringenti cives interempti sunt.] Inter quos Théræmenem collegam suum, quod eorum actionibus advertebatur. Nicærarum Nicææ filium, homi-

nem ditissimum, & Autolycum liberis loquentem, occiderunt, anno primo xcv. Olympiadis. Idem.
 22. Πρὸς τοὺς χιλίους τετρακοσίους] Lege sic hunc locum, Ἐπὶ γὰρ τῶν τριάκοντα, πρὸς τοὺς χιλίους τετρακοσίους ἀνήρτητο ἐν αὐτῷ. & ita alibi apud Suidam legere memini. Interpretes inepete: qui etiam fuit adeo hospes in historia Attica, ut xxx tyrannorum nesciret historiam. If. Casaub.
 23. Ἀπέδεχτο αὐτὸν καὶ Ἀντίγονος] Suidas, ἡμᾶς ἐπὶ τοῦ Ἀντιγῶνος τοῦ Γονάτου, ἐπὶ τῆς x καὶ Ὀλυμπιάδος. Idem.
 Quæ etiam Antigono charus fuit.] Macedonix regi, qui Gonata vocatus est, qui Athenienses du à se oblectos, quia olim à Demetrio patre defecissent, in dedicationem accepit, præsidiumque in Museo imposedit. Aldob.
 DIOGENES LAERTII

νανος. ἢ δὲ ἐπιστολὴ τοῦ Ἀντιγόνου τούτου εἶχε τὸν τρόπον, καθὰ καὶ Ἀπολλάνιος ὁ Τύριος ἐν τοῖς περὶ Ζήνωνος Φησί.

* Βασιλεὺς Ἀντιγόνος Ζήνωνι Φιλοσόφῳ χαιρεῖν.

Ἐγὼ τύχη μὲν καὶ δόξῃ νομίζω προτερεῖν τοῦ σοῦ βίου, ²⁴ λέγων δὲ καὶ παιδείας καθυστερεῖν, καὶ τῆς τελείας εὐδαιμονίας, ἣν σὺ κέκτησαι. διόπερ ἐκίνα προσφωηῆσαι σοι παραγενέσθαι πρὸς ἐμέ, ²⁵ πεπεισμένος σε μὴ ἀντερεῖν πρὸς τὸ ἀξιοῦμενον. σὺ εὖν πειράθητι ἐκ παντὸς τρόπου συμμῆξαι μοι, διεληφώς τούτου, διότι οὐχ ἐνὸς ἐμοῦ παιδευτῆς ἔση, πάντων δὲ Μακεδόνων συλλήθδην. ὁ γὰρ τὸν τῆς Μακεδονίας ἀρχοντα καὶ παιδευόντα καὶ ἀγωνεῖν ἐπὶ τὰ κατὰ ἀρετὴν, Φαγερός ἐστὶ καὶ τοὺς ὑποτεταγμένους παρασκευάζων πρὸς εὐανδρίαν. οἷς γὰρ ἂν ὁ ἡγούμενος ἢ τοιοῦτους εἰκὸς ὡς ἐπιστολὰ γίνεσθαι καὶ τοὺς ὑποτεταγμένους.

Καὶ ὁ Ζήνων ἀντιγράφει ὡδε.

* Βασιλεῖ Ἀντιγόνου Ζήνων χαιρεῖν.

Ἀποδέχομαι σου τὴν φιλομάθειαν, καθίσσον τῆς ἀληθείης καὶ εἰς ἔησιν τεινούσης, ²⁶ ἀλλ' οὐχὶ τῆς δημώδους καὶ εἰς διαστροφὴν ἡθῶν, ἀντέχει παιδείας. ὁ γὰρ φιλοσοφίας ὀρεγόμενος, ἐκκλίων δὲ τὴν πολυβύβλητον ἡδονὴν, ἢ τινῶν θηλυῶν νέων ψυχῶν, Φαγερός εἰ οὐ μόνον φύσει πρὸς εὐγενεῖαν κλίων, ἀλλὰ καὶ προαιρέσει. φύσις δὲ εὐγενὴς μετρίαν ἀσκησιν προλαβούσα, ἔτι τε τὸν αἰφθόνης διδάζοντα, ἰαδίως ἔρχεται πρὸς τὴν τελείαν ἀνάληψιν τῆς ἀρετῆς. ²⁷ ἐγὼ δὲ συνέχευμαι σώματι ἀσθενεῖ διὰ γῆρας. ἐγὼν γὰρ εἰμὶ ἐγδοχόντα, διόπερ οὐ δύναμαι σοι συμμῆξαι. ἀποστέλλω δὲ σοι τινῶς τῶν ἑμῶν συσχολαστῶν, οἱ τοῖς μὲν κατὰ ψυχὴν οὐκ ἀπολείπονται ἐμοῦ. τοῖς δὲ κατὰ σώμα, προτεροῦσιν. οἷς συνῶν, οὐδενὸς καθυστε-

²⁴ λέγων] Γρ. λέγων. H. Steph.

²⁵ Non popularium & Epicureorum philophiliam significat, quibus maxime advertebat videbatur Zeno, qui ho-

autem hoc exemplum epistolae Antigoni, ut refert Apollonium Tyrium in his quae de Zenone scriptis.

* Rex Antigonus Zenoni Philosopho gaudere.

Ego fortuna me quidem et gloria vitam tuam antere existimo, ceterum differendi artibus, disciplinisque liberalibus, et perfecta felicitate, quam tu possides, longè abs te me praecellis sentio. Quocirca te literis adhortandum statui, uti ad me proficiscaris, id mihi persuadens te desiderio meo acquieturum. Tu igitur modis omnibus enitere, ut tuo contubernio fruamur, certo sciens, non mihi tantum, sed omnibus simul Macedonibus te eruditorem fore. Nam qui Macedoniae regem erudit, atque ad virtutem imbutit, eum et subditos instruere ad fortitudinem et probitate, certum est. Nam cuiusmodi fuerit dux, tales ut plurimum subditos fieri necesse est.

Ad haec Zeno ita respondit;

* Regi Antigono Zeno gaudere.

Amplector tuum tam vehementem discendi studium, quatenus veram atque utilem, non autem popularem, et quae ad pervertendos mores tendit, eruditionem apprehendere instituis. Qui enim philosophiae amore ac studio tenetur, declinatque celebrem illam et vulgarem voluptatem, quae quorundam adolescentium animos effeminat, eum non naturâ modo ad nobilitatem inclinare, verum consilio quoque, manifestum est. Porro discendi ac nobili ingenio si adjiciatur modica exercitatio, neque delit praceptoris copia, maturè ad perfectam virtutis evadit frugem. Equidem nisi senectus mihi obliteret, sum enim octogenarius; corpulque praeterea invalidum, ipse ad te venirem, ut jubes. Quia verò id non datur, quosdam ex contubernialibus meis ad te mitto, qui animi bonis me minimè inferiores sunt, ac corporis, etiam exuperant. His si tu (tu-

nestatem finem esse bonorum defendebat. Videbat autem tum maxime Epicureorum disciplinam. Epicurus enim ipse haud multum ante Zenonem annis mortuus est anno secundo cxxviii. Olympiadi. Aldob.

diosè congregiare, nihil quod ad perfectam pertinet beatitudinem desiderabis.

Misit autem Persæum quem praediximus, Thebanum quem praediximus, Utriusque horum Epicurus mentionem facit, in epistola ad Aristobulum fratrem, congestio quoque Antigono memorat. Placuit Atheniensium quoque de illo decretum, quoniam est memorabile, subnectere.

* Est autem ejusmodi.

Decretum.

Athenidâ principe Acamantidis tribus, quinto magistratu, Maemacterionis decima extremâ, magistratus vigesima tertia, praesidentium concio rata decrevit, Hippo, Cratistotelis filius, Xympeteon, et ceteri tum sedentes collegae. Thrafo Thrafonis filius Anacaenis dixit; Quoniam Zeno Mnasei filius, Citiensis, complures annos in civitate velut philosophus versatus est, atque in reliquis vitae munitis vir bonus esse perstitit, ac juvenes qui ad illum disciplinae causa convenerunt, ad virtutem et frugalitatem exhortando, ad ea quae sunt optima intendit, vitam suam, verbis ac doctrina suae consentaneam, exemplar omnibus proponens, bonâ fortunâ visum est plebi laudare Zenonem Mnasei filium Citiensem, et aureâ coronâ ritè ac legitime ornare propter singularem ejus virtutem et temperantiam. Praeterea

²⁶ Πρὸς Ἀριστοβούλου] Γρ. πρὸς Ἀριστοβούλου. Henr. Steph.

²⁷ Acamantide quinto loco prytaneatum gerente.] Unaqueque enim tribus dies triginta quinque praefectura Senatus gerebat, quam illi prytanias vocabant, ego prytaneatum verti. Nam sicut consulatum, & angustatum dicimus, sic etiam prytaneatum. Potui principatum, aut praefecturam vertere, sed tamen necesse minime fuit Graecum nomen proprium, Latino minus proprio, & propterea obscuriore, mutare. Quinto autem loco dixit, quia forti permittebatur, cuius tribus primo, secundo, tertio loco usque ad decimum locum (tot enim erant tribus) imperium esset, quod prytanias vocabant. Aldob.

²⁸ Τριχόστια τρίτῃ πρυτανείῳ die, concione quae καὶ δίκτυον ἔχεται] Diximus enim supra singularum tribuum singulos prytaneatus triginta quinque diebus finiri solitos. Concio autem καὶ prima erat inter ordinarias conciones, quae quatuor erant. Sigonius doctissimus in lib. De rep. Athen. c. 71. Idem.

ρήσις τῶν πρὸς τὴν τελείαν εὐδαιμονίαν ἡγόντων.

Ἀποστείλει δὲ Περσαῖον καὶ Φιλονίδην τὸν Θεβαῖον, ὃν ἀμφοτέρων Ἐπίκουρος μνημονεύει, ὡς συνόντων Ἀντιγόνῳ, ἐν τῇ πρὸς Ἀριστοβούλον τὸν ἀδελφὸν ἐπιστολῇ. ἔδοξε δὲ μοι καὶ τὸ ψήφισμα τὸ περὶ αὐτοῦ τῶν Ἀθηναίων ὑπογράψαι. καὶ ἐχεῖ ὡδε.

Ψήφισμα.

Ἐπ' Ἀρρενίδου ἀρχοντος, ἐπὶ τῆς Ἀκαμαντιδὸς, πέμπτης πρυτανίας, Μαμακτηριῶνος δεκάτῃ ὑστέρᾳ, ²⁹ τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανίας, ἐκκλησία κυρία ³⁰ τῶν προέδρων ἐπιπέηφιτεν, ³¹ Ἰππῶν, Κρατιστοτέλης, Συμπετέων, καὶ οἱ συμπρόεδροι, Θράσαν Θράσωνος Ἀνακλειῶνος εἶπεν. Ἐπειδὴ Ζήνων Μνασεῦ, Κιτιεὺς, ἐτὶ πολλὰ κατὰ Φιλοσοφίαν ἐν τῇ πόλει γενόμενος, ἐν τε τοῖς λοιποῖς ἀνὴρ ἀγαθὸς ὡν διετέλεσε, καὶ τοὺς εἰς σύστασιν αὐτῶ τῶν νέων πορευομένους παρακαλῶν, ἐπ' ἀρετῆν καὶ σωφροσύνην παραμα, πρὸς τὰ βέλτιστα παραδείγματα τὸν ἰδίον βίον ἐκθεῖς ἅπασιν, ἀκόλουθον ἔντα τοῖς λόγοις οἷς διελέγετο. ³² τύχῃ τῇ ἀγαθῇ δεδοχθαι τῶν δῆμων, ἐπαινῆσαι μὲν Ζήωνα Μνασεῦ Κιτιεῦ, καὶ στεφανῶσαι χρυσῷ στεφάνῳ κατὰ τὸν νόμον, ἀρετῆς ἐνεκα καὶ σωφροσύνης: οἰκοδομη-

²⁹ Ἐκκλησία.] Sic enim visum est vetere τῶν προέδρων, & recte, nisi fallor. Videur enim Latina vox Graecum nomen perfecte exprimere, quod idem in alia voce, de qua superius egimus, prytaniam videlicet, ulsi non veniebat. Idem.

³⁰ Ἰππῶν.] Legitur etiam, Ἰπποκράτης ὁ τίλιος ἑμυστίων. Sed alteram scripturam quae habet nomina propria, sequendam omnino esse puto. H. Steph.

³¹ Ἰππῶν, Κρατιστοτέλης, Συμπετέων καὶ οἱ συμπρόεδροι] Et Graeci & Latini codices hoc loco corrupti, nam in antiquis editionibus Latinae versionis ita legitur, Hippo Cratistotelis Xypeteo: scribe igitur: Ἰππῶν Κρατιστοτέλους, Συπετέων, H. Cafaub.

³² Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ δεδοχθαι τῶν δῆμων.] Notat Plutarchus περὶ Στωϊκῶν ἰστοριῶν, Iulienne apud Graecos fuisse haec verba in plephianis adicere. Καθάρως, ait, οἱ τὰ ψήφισματα ταῖς πόλεσιν εἰσφέρουτες προγράφουσι ἀγαθὴν τύχην. Romani eodem modo, Quod felix santhumque sit, dicebant, ut docet Cicero. Idem.

σαι δε αυτα και ταφον επι του Κεραμικου δημοσια. της δε ποιησεως του στεφανου, και της οικοδομης του ταφου, χειροτεησαι τον δε μου ηδη τους επιμηλομενους πεντε ανδρας εξ Αθηναίων. εγγραφαι. ε το ψηφισμα τον γραμματεα του δημοι, εν στήλας δυσί. και ερειναι αυτω θηναι την μεν, εν Ακαδημία. την δε, εν Λυκείω. το δ' αναλωμα το εις τας στήλας γινόμενον μερισαι 33 τον επι της διακίσεως. όπως απαντες ιδωσιν οτι ο δήμος ο των Αθηναίων τους αγαθούς, και ζώντας τιμά και τελευτήσαντας.

12 * επι δε την οικοδομήν κειροτόνηται Θράσαν Ανανακίους, φιλοκλής Πειραιεύς, φαιδρος Αναφλύστιος, 34 Μεδων Αχαρτεύς, 35 Μικυθος Συμπαλλητεύς, Δίων Παιανεύς. και το ψηφισμα μεν αδε εχει.

36 φησι δ' Αντίγονος ο Καρύστιος ουκ αρνάσθαι αυτον είναι Κιττιέα. τον γαρ εις την επισκευήν του λουτρώνος συμβαλλομένων εις αν, και αναγραφόμενον εν τη στήλῃ, Ζήνωνος του Φιλοσόφου, ηξίωσε και το Κιττιεύς προσθειναι.

37 ποιήσας δε ποτε κείλον επιθήμα τη λουρωθῃ, περιέφερε νόμισμα, λυσιν ετοιμήν των αγογ- 13 καιών η' εχει Κράτης ο διδάσκαλος. * Φασι δ' αυτον υπερ χιλια ταλάντα έχοντα ελθῆν εις την Ελλάδα, 38 και ταύτα θανείζεν ναυτικώς. ησθιο δε αρτιδια, και μέλι, και ελί-

32 *Vixit ei in Ceramicis.*] Eo videlicet, qui extra urbem erat, in quo publico sumptu eos, qui in bello propter republicam occubissent, sepeliebant. nam in alio, qui intra urbem erat, meretrices habitabant. Suidas. Aldob.

33 *Tō ἐπι τῆς διακίσεως.*] Scilicet, ταρίχας, sic enim vocabant Athenienses eum qui (ut ait Pollux) ἐν ἐπιστομῇ ἐπι τῆς διακίσεως τῶν προέδρων και ἀντιπροέδρων. H. Casaub.

34 *Μεδων.*] Basil. editio, & Steph. Μάλων.

35 *Μικυθος Συμπαλλητεύς.*] Lege, Σωμαλατεύς. Stephanus: Σωμαλατεύς, ὅστις τῶν Κισσῶνδος Φυλῆ, ὁ ἑταίρος Σωμαλατεύς. H. Casaub.

36 *Αντίγονος ἀνεμ Καρύστιος.*] In eo videlicet libro, quem de Zenonis vita scripsit. Citat enim Athenaeus lib. XIII. c. 279. ὅτι Αντίγονος, inquit, ὁ Καρύστιος ἔρχεται ἐν τῷ πρῶ τῶν βίων αὐτοῦ. Aldob.

37 *Ποιήσας.*] Locum hunc corruptum esse fati aperte ostendunt verba, περιφέρει νόμισμα, & qui

que construere illi sepulcrum in Ceramicis publicè. Coronæ autem faciendæ, exedificandique tumuli, plebem jam quinque viros ex Atheniensibus eligere qui curam habeant. Decretumque hoc scribam plebis inscribere columnis duabus, licereque sibi alteram in Academia, alteram in Lycaeo ponere. Sumptus verò colonnarum distribuere publicam procuratorem: ut omnes intelligant, Atheniensium populum bonos viros, et vivos et defunctos honorare. * Edificio electi sunt Thrao Anacæus, Philocles Piræus, Phædrus Anaphlystius, Medon Acharneus, et Micynthus Sympallæus, ad Dædæon. Hoc exemplar decreti fuit.

Reverti autem Antigonus Carystius ipsum se non negasse Citiæum. Nam cum unus eorum è numero fuerit qui ad lavacrum structuram reficiendam contulerat, atque in columna inscriptam esset nomen, Zenonis philosophi, addi quoque voluit, Citiæi. Cum aliquando præceptor ejus penuria laboraret, cavum lecythi operculum circumfereret,

Petens nummulos, paratam necessarium Solutionem malorum ut haberet Crates præceptor.

* Ajunt illum mille amplius talenta habuisse cum venit in Græciam, eaque nautis fenerari solitum. Edebat modicè pa-

sequuntur, quæ causam dicunt, cur pecuniam circumtulit. Ambrosius venit: Cum vero fecisset aliquando vasculo cavum operculum, circumfereret pecuniam, ut Crates præceptor promittit haberet ac paratum necessarium vasculum. Aldobrandinus ita: Cum vero aliquando cavum operculum lecythi impuleret, pecuniam circumfereret, unde Crates magister necessaria suppeditare possit. Inepte uterque. Non dubito quin meam emendationem, quam versum inferui, recepturi sint docti viri. περιφέρωντες δι ποτε διδάσκαλου, κείλον επιθήμα της λουρωθῃς περιφέρει, Αἰών νόμισμα, ἔτοιμον τῶν αγογώνων. Αὐτον κείλον η' εχει Κράτης ο διδάσκαλος.

Marc. Meibom.

38 *Και ταύτα θανείζεν ναυτικώς.*] Fœnoris nautici frequens apud Latinum mentio. Id erat, ut est apud persiculofulos, gravius terteno, quia pecunie credite periculum ad creditorem spectabat. Cætera, quibus hæc separantur, vide apud eos. H. Casaub.

nem et mel, et suavis vini paululum bibebat. Pueris raro utebatur: semel ferè aut bis usus est ancillulâ quâdam, ne sexum odifse videretur. Eandem quoque domam ipse et Persæus unâ habuere. Cum Antigonus aliquando tibiçinam mulierem ad eum induxisset, ab se ad Persæum abduxit. Eratque ad illum aditus facilis, neque ipse difficulter quò quisque vellet circumducebatur, aded ut sæpe apud eum Antigonus rex cenaret, atque ad Aristoclem citharædum ad convivium cum illo unâ itaret: paullo post tamen se subdaceret.

14 * Sed et declinasse traditur magnam populi frequentiam, aded ut in summo gradu confideret, devitans vel alteram perturbationis partem. Neque verò cum pluribus quam duobus vel tribus ambulabat. Nam dicitur etiam, ut Cleanthes ait in libro de arte, nummulos exigebat, ut daret circumstantibus, ne sibi molesti essent. Cum circumflantem eum multi confertique, ostendens in portica in summo ligneam arcumferentiam, Hac, ait, aliquando in medio erat exposita: quia verò impedimento erat, seorsum posita est. Vos igitur vosmet ex medio tollentes minus molestiarum nobis exhibebitis. Demochare autem Lachetis filio salutante illum, atque dicente, Si quid opus haberet dicturum se ac scripturam Antigono, præbituro omnia; indignatus, postea illi congressus non est.

39 *Ne odifse mulieres videretur.*] Quam ille tamen suspitionem non vitavit, quemadmodum scribit Athenæus, auctore Antigono Carystio, ita scribens de Stoicis. και τοῦτο μέτρο ἐξελκύνει τὸ ἀρχηγὸν τῶν τῶν σοφῶν, Ζήνωνα τὸν Φοίνικα. ἢ οὐδὲ ποτε γυναικὶ ἔρχεσθαι, παιδικῶ δ' αἰ. Aldob.

40 *In loco eum cum Persæo habitasse confirmat.*] Idem factum Athenæus videtur indicare lib. XIII. qui in loco eum cum Persæo habitasse confirmat, allatis verbis ex Antigonis Carystii libro de Zenonis vita, Zenon, inquit, ὁ Κεραῖος Περσέωνος παρὰ τῶν αὐτανόμων Πειραιῶν, ἀποκύντος ἐισαγωγῆν πρὸς αὐτὸν, διὰ τὸ τὸν αὐτὸν εἶναι εὐκλείας, συνασθόμενος οὐκ ἔλαστο τὸν παῖδα, και συγκατέκλιτο τῷ Περσέων. Idem.

41 *Cum Persæo habitabat.*] Cujus ab Athenæo citantur σημειωτικῶν διαλογῶν, quos ab eo ex commentariis Stilponis, & Zenonis scriptis esse tradit: quæ commentaria ἀπομνημονεύματα vocat Athenæus. Idem.

42 *Ut ἔσπε Antigonus τεταπεινωμένους ἐξ ὀνίανου*

γεν εὐαδους οινარიου επιπε. παιδαριος τε εχεριτο σπανιος, απαξ η δις που παιδιακαριον τινι, 39 μα μη δοκει μισογυνης ειναι. 40 συν τε 41 Περσαιω την αυτην οικιαν οικει. και αυτου αυλητριδων εισαγαγοντος προς αυτον, αποσπασας προς τον Περσαιον αυτω απηγαγεν. η τε, Φασιν, ευσυμπεριφορος, 42 ως πολλοκλις αντιγονου του βασιλεα επικυμασας αυτω, και προς λαιστοκλεα τον κισαρδον αμα αυτω ελθινε επι κωμον, ετα μεν τει υποδυναι. 43 εζειναι δε φασιν και το πολυδημοδες. 44 οστ' επ' ακρου καθισθαι του βαβρου, κερδαινοντα το γουν ετερον μερος της ενοχλησεως. ου μην ουδε μετα πλειονων δυο η τριων περιπατει. ενιους δε και χαλων εισεπρατε τους περισταμένους το διδοναι μη ενοχλειν, καθά φησι Κλεωνθης εν τῷ περὶ χαλλῶν. πλείωνν τε περιστάτων αυτῶν, δείξας ἐν τῇ στοῶ κατ' ακρου το ξυλινον περιφερες του βωμιου, εφη. Τοῦτο παρὲ ἐν μισω εικετο. δια δε το εμποδιζειν, ιδια ετεθη. και ομεις μεν ἐν τοῦ μεσου βαστάσαντες αυτους, ηττον ημιν ενοχλησετε. 44 Δημοχαρους δε του λαχτος ασπαζομένου αυτον, και φασκοντες λεγειν και γραφειν ὅν αν χρεϊαν εχη προς αντιγονον, ως εκεινου πάντα παρεχοντος, ακουσας ουκει αυτω συνδιετριψε.

43 *Ut in summo subsilio assideret.*] Id videlicet cavens, ne inter duos medius sedderet: in quo & ambitionem devitabat, & molestias eorum, in inter quos esset medius, effugiebat. habet enim locus ille medius multas molestias. Idem.

44 *Δημοχαρους δε του λαχτος ασπαζομένου αυτον.*] Demochares hic fuit Demosthenis ἀνεψιός, ut eum appellat Athenæus, vel ἀδελφός, ut Suidas. Cicero quoque dicitur, Demosthenis sororis filius. vide Plutarcium in Demosthenæ & Decretis. H. Casaub.

11 * Λόγεται δὲ καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ Ζήνωνος εἶπεν τὸν Ἀντίγονον, εἶν εἰς θεάτρον ἀπολωλέ-
 κός. ὅθεν καὶ διὰ θράσους πρεσβευτοῦ παρὰ
 τῶν Ἀθηναίων ἤρπεν αὐτῷ τὴν ἐν κεραμεικῷ τα-
 φῆν. ἐρωτηθεὶς δὲ διὰ τί θαυμάζει αὐτόν; ὅτι,
 εἶφη, πολλῶν καὶ μεγάλων αὐτῷ διδομένων ὑπ'
 ἑμοῦ, οὐδέποτε ἐχαυνώθη, οὐδὲ ταπεινὸς ὤφθη.
 ἢ δὲ καὶ ζητητικός, καὶ περὶ πάντων ἀκριβολο-
 γούμενος. ὅθεν καὶ ὁ Τίμων ἐν τοῖς Σίλλαις Φη-
 σιν οὕτως.

Καὶ φοίνισσαν ἰδὸν λιχνόγραυον σκιεῶν ἐν τῷ Φω
 Πάντων ἰμείρουσαν, * ὃ δ' ἔρρει γύργαθος ὡς
 τῆς
 Μικρὸς ἐὼν, * νῦν δ' εἶχεν ἐλάσσονα σκιν-
 δαλοῖο.

16 * ἐπιμελῶς δὲ καὶ * πρὸς φιλανὰ τὸν διαλεκτι-
 κὸν διεκρίνετο, καὶ συνεσχέλαζεν αὐτῷ. ὅθεν καὶ
 θαυμασθῆναι ὑπὸ * Ζήνωνος τοῦ νεωτέρου, οὗχ
 ἦτον Διοδώρου τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ. ἦσαν δὲ
 περὶ αὐτὸν καὶ γυμνοῦνταροι τῶς, ὡς Φησι
 καὶ ὁ Τίμων.

45 Eius autem perit gratulus. Quem nos gra-
 tulum Latine reddidimus, Laetius γύργαθος appel-
 lavit, quae vox proprie leitium significat, in quo jac-
 ent, qui à demoniibus torquentur, vel aliqui affi-
 ctantur infania. Significabat ergo Timon Zenonem
 insaniam esse. Aldob.

46 Νῦν δ' εἶχεν ἐλάσσονα σκινδαλοῖο. Elegans pro-
 verbium. Σκινδαλοῖο esse instrumenti musici genus,
 notum est. Hoc ergo voluit Timon, Zenonem homi-
 nem fuisse loquacem, & ejus verba darent sine
 mente sonum. Tale est etiam quod ait D. Paulus,
 γίγνεαι χαλκὸς ἄχρῳ, ἢ κινδαλοῖο ἀκαλάζω. Sic et-
 iam solebat Cleanthes dicere de Peripateticis, eos
 ἐμοῦ τι πᾶρχει τῆς λῆρας, ἢ καλῶς φηγοῦμαι
 αὐτῶν εἰς ἀκούσει. Suidas explicat isto loco ἀ-
 φῆκα, vel potius ἀφάνης. id est, ἀφανίας. U. Cal.
 Μετρεῖται αὐτὸν ἠέβηται τῆς τῆς σκινδαλοῖο. Quod
 in capitulis vendendis fecimus, ut verbum verbo
 redderemus, nulla metrorum habita ratione, hic
 quoque observavimus. Hoc autem loco illud etiam
 quicquid nullum habebamus Latinum nomen, quo signi-
 ficatio hujus vocis exprimeretur, quae musicum in-
 strumentum significat. Sunt etiam qui non σκινδαλοῖο
 sed κινδαλοῖο legant, ut Phavorinus, κινδαλοῖο. In-
 quit, ἔστι, καὶ ἄρκετα καθαρῶτα, καὶ Ἰσίδι. A-
 thenensis lib. 14. c. 92. ἔστι δὲ, inquit, ἢ σκινδαλοῖο
 τετραχῆδος ἄρκετος, quod confirmat auctoritate Ma-

* Fertur autem post Zenonis mortem 15
 Antigonum dixisse, Quales spectaculum per-
 didi? Unde et ab Atheniensibus per Tira-
 sonem legatum, ut in Ceramico illi se-
 pulchram faceret, petit. Interrogatus
 autem cur illum aded admiraretur, Quis,
 inquit, cum illi à me multa et magna sepe
 data sint, nunquam elatior adpreper, aut
 etiam humilior. Erat autem et ad inquiring-
 dum solers, subtilisque in omnibus ac di-
 ligens. Unde et Timon in Sillis de eo ita
 scribit:

Vidi et in umbroso sibus Lichnograum
 Phenissiam
 Omnia qua cuperet, sed hiabat gurgathus
 ejus
 Desillans, et cui scindapsos erat inferior
 monar.

* Diligenter autem et accuratè cum Philo-
 ne dialectico se exercebat, atque unà stu-
 dio vacabat. Unde non minori admirationi
 apud juniorem Zenonem est habitus,
 quam Diodorus præceptor ejus. Erant
 autem cum ipso et nudi fordidique homi-
 nes, ut ait Timon:

tronis & Theopompi Colophonii, epropei, quorum
 versus citat, quos ego consulto prætermitto brevitatis
 causa. Aldob.

47 Cum Philone dialectico disceptabat. Auditor
 Clitomachi, de quo multa Cicero In quest. Acad.
 ex quorum librorum lectione patet Zenonem cum
 Philone frequenter solum disputare cum multis al-
 iis de rebus; cum de eo præcipue, an quidquam
 esset, quod comprehendi posset. Cicero In quest.
 Acad. c. 6. Idem.

48 Zeno junior non minus quam Diodorum magi-
 strum summi admiratus est. Quem Laetius Zeno-
 nem juniorem appellat, is esse videtur, qui a Suida
 Sidonius, Stoiculusque philosophos, & Musaei filius
 appellatur, quem etiam similiter ac Laetius Dio-
 dorus discipulum fuisse tradit, ejus scilicet, qui Kal-
 vos dictus est. Sed si Zenonis Citieii magister fuit,
 quod scribit Suidas, non video quo modo à Laetio
 junior appellari possit: nisi si ideo junior, quia
 non eundem splendorem est assecutus. Quamquam
 si Zeno ipse Citieus grandis jam natus ad philoso-
 phiam accessit, videtur potuisse etiam hujus junioris
 Zenonis auditor fuisse. Suidae verba sunt. Ζῆνος Με-
 σοῖον Σιδωνίος, φιλόσοφος Στωικός, μαθητὸς τοῦ Διο-
 δώρου, κλεβήτος Κεῖνον, διδασκαλὸς δὲ καὶ αὐτὸς Ζή-
 νωνος τοῦ Κιτιεῖος. ἑγχεσθησὶ ἀπολογία ὑπὲρ Σικυραίου
 καὶ Σιδωνιάκῃ. Idem.

Unam in congeriem donec cumularis ego-
 nos,
 Qui levitate, simul superaret sordibus,
 omner.

Ὄφρα πνευστῶν συναχεν νέφος, ὃ περὶ
 πάντων
 Πτωχότατοί τ' ἦσαν καὶ κουφίτατοι βροτοῖ
 ἀστῶν.

Enimvero gestus ipsius subtristis, et acer
 fuit, Unde et rugabat frontem, et ora
 contrahebat. Vili præterea valde appa-
 ratu erat, et qui barbaricam tenuitatem
 redoleret, idque sub prætextu frugalita-
 tis faciebat. Si quem objurgasset, cir-
 camcisè id ac breviter, neque nimium,
 sed velut ex longinquo faciebat: ut exem-
 pli gratia, de eo, qui se nimio studio
 componebat, aliquando ait. * Cum enim
 ille cloacam quandam lentè segniterque
 tranfunderet, Marito, inquit, suspèctum
 habet latum; neque enim se in illo voluti in
 speculo intueri potest. Cum verò Cynicus
 quispiam, oleum se in vaseculo non habere
 diceret, atque ab eo postularer, se mi-
 nimè datum asseveravit: profecto verò
 eo animadvertere iussit, uter esset impuden-
 tior. Cum esset autem in amasium Chre-
 monidem affectus, ipso et Cleanthe ad-
 fidentibus, surrexit: cumque admiraretur
 Cleanthes, ait, Et medicos bonos au-
 dio dicentes, Optimum esse ad tumores quos-
 que remedium quietem. Duobus in convi-
 vio sub se recumbentibus, cum is qui sibi
 adcumbebat, inferiorem socium pulsaret
 pede, ipse hunc pulsavit genu: Conver-
 so illi, Quid ergo, ait, illum abs te pati
 arbitraris qui sub te est? * Ad eum qui
 pueros amabat; Neque magistros habere sen-
 sum, ait, si semper inter pueros versentur,
 neque illor. Dicebat autem, eruditiorum ser-
 mones et arte perfectos, Alexandrina pecu-
 nia similes esse: nam gratos quidem oculis,
 ac circumscriptos esse, moneta instat, nihil
 tamen idcirco meliores. Eor verò qui secur es-
 sent, tetradrachmis Atticis assimilabas,
 temerè quidem ac rusticè incisos, sed qui pi-
 ham orationem superare possint. Aristone
 autem discipulo non satis ingenioso multa,
 quaedam etiam temere procaciterque dif-

αὐτὸν δὲ στυγρὸν τε εἶναι καὶ πικρὸν, καὶ τὸ
 πρόσωπον συνεσπασμένον. ἢ εὐτελής τε σφό-
 δρα, καὶ βαρβαρικῆς ἐχόμενος μυρολογίας,
 προσχῆματι οικονομίας. εἰ δὲ τινα * ἐπισκώπτει,
 περιεσταλμένος, καὶ οὐκ ἄδην, ἀλλὰ πόρρω-
 θεν. λέγει δὲ οἶον ἐπὶ τοῦ καλλωπιζομένου ποτὲ
 εἶφη. * ἔχειτιον γὰρ τι ὀκνηρῶς αὐτοῦ ὑπερβαί-
 νοντος, δικαίως, εἶπεν, ὕφορᾷ τὸν πληρὸν οὐ
 γὰρ ἔστιν ἐν αὐτῷ κατοπτρίζεσθαι. ὡς δὲ Κوني-
 κίος τις οὐ Φύσας ἔλαιον ἔχειν ἐν τῇ ληκύθῃ,
 προσήτησεν αὐτόν, οὐκ εἶφη δάσειν. ἀπελθόντα
 μέντοι ἐκέλευε σκείεσθαι, ὁπότερος εἰς ἀναιδέ-
 στερος. ἐρατικῶς δὲ διακείμενος Χρημανίδου, πα-
 ρακαθίζωνται αὐτοῦ τε καὶ Κλεάνθους, ἀνετή-
 θαυμάζοντος δὲ τοῦ Κλεάνθους, εἶφη, Καὶ τῶν
 ἰατρῶν ἀκούω τῶν ἀγαθῶν, κράτιστον εἶναι Φάρ-
 μακον πρὸς τὰ Φλεγμαινόντα, ἡσυχίαν. * οὖν
 δ' ὑπερανακείμενον ἐν πίτῳ, καὶ τοῦ ὑπὲρ αὐ-
 τὸν τὸν ὕφ' ἑαυτὸν σκιμαλιζόντος τῷ ποδὶ, αὐ-
 τὸς ἐκείνον τῷ γόνατι. ἐπιστραφέντος δὲ, Τί οὖν
 οἶε τὸν ὑποκάτω σου πάσχειν ὑπὸ σοῦ; * πρὸς 18
 δὲ τὸν Φιλόπαιδα, οὐτε τοὺς διδασκάλους, εἶφη,
 φρένας ἔχειν, αἰε διατρίβοντας ἐν παιδαρίοις,
 οὐτε ἐκείνους. Ἐφασκε δὲ τοὺς μὲν τῶν ἀσολοικῶν
 λόγους, καὶ ἀπρητισμένους, ὁμοίους εἶναι τῷ ἀρ-
 γυρίῳ τῷ Ἀλεξάνδρινῳ. εὐφθάλομους μὲν καὶ
 περιγυραμένους, καθὰ καὶ τὸ νόμισμα, οὐ-
 δὲν δὲ διὰ ταῦτα βελτίους. τοὺς δὲ τούναντιον
 ἀφαιμοῖο τοῖς Ἀττικαῖς τετραδράχμοις, εἰσὶ
 μὲν κεκομμένους, καὶ σολοικῶν, καθελεῖν μέντοι
 πολλὰς τὰς κεκαλλιγραφημένας λέξεις. Ἀ-
 ρίστωνος δὲ τοῦ μαθητοῦ πολλὰ διαλεγόμενον οὐκ
 ἐφθῶς. ἐνια δὲ καὶ προπετῆς καὶ βρασίως,

49 Episcopatō. Balleensis editio et Stephani,
 ἐπισκώπτος.
 50 οὖν δ' ὑπερανακείμενον ἐν πίτῳ. Lego ὑπερ-
 ανακείμενον, scilicet Ζήνωνος. Apud Suidam in Σωμα-
 λῶν, legitur quidem ὑπερανακείμενον, sed facile
 est tamen videre, scripsisse eum a ὑπερανακείμενον. U.
 Calaub. Ponus scribitur, οὖν δ' ὑπερανακείμενον, &
 καὶ τὸν ὕφ' αὐτόν. Ita verti.

376
 51 δδύνατον, εἶπεν, εἰ μή σε ὁ πατήρ μεθ' ἐ-
 γνήθησεν. ἔθεν αὐτὸν καὶ λάλον ἀπεκάλεε, βρα-
 19 χυλόγος ὤν. * πρὸς δὲ τὸν ἐπιφάγον, μηδὲν
 τοῖς συμβιωταῖς καταλιπόντα, παραθέντος
 ποτὲ μεγάλου ἰχθύος. * ἄρας οἷός τ' ἢ κατε-
 σθένει. ἐμβλέψαντι δὲ, τί οὖν, εἶφη, τοὺς συμ-
 βιωτάς οἱ πάσχει καθ' ἡμέραν, εἰ σὺ μὴ δύ-
 νασαι μίαν ἡμέραν ἐνεγκῆν τὴν ἐμὴν ἐπιφάγον,
 μείρακιόν δὲ περιεργότερον παρὰ τὴν ἡλικίαν ἐρω-
 τήσαντος ζήτημά τι, προσήγαγε πρὸς κάτοπτρον,
 καὶ ἐκέλευσεν ἐμβλέψαι. ἔπειτ' ἠρώτησεν εἰ δεκὴ
 αὐτῷ ἀμύττοντα εἶναι εἴη ταιωτὴ ζήτηματα.
 πρὸς δὲ τὸν Φασκοντα ὡς ταπολλὰ αὐτῷ Ἀντι-
 σθένης οὐκ ἀρέσκει, χρεῖαν Σοφοκλείους προενε-
 κάμενος, ἠρώτησεν εἰ τινα καὶ καλά ἔχειν αὐτῷ
 δοκεῖ. τοῦ δ' οὐκ εἶδεναι Φησαντος, Εἴτ' οὐκ αἰ-
 σχυνη, εἶφη, εἰ μὴν τι κακὸν ἢ ἐιρημένον ὑπ'
 20 Ἀντισθένης, τοῦτ' ἐκλεγόμενος καὶ μνημονεύου-
 σί δέ τι καλὸν οὐδ' ἐπιβαλλόμενος κατέχειν,
 * εἰπόντος δὲ τινος ὅτι μικρὰ αὐτῷ δοκεῖ τὰ λο-
 γάρια τῶν Φιλοσόφων, λέγεις, εἶπε, τὰ ληθῆ-
 δὲ μῆντοι καὶ τὰς συλλαβὰς αὐτῶν βραχυείας
 εἶναι, εἰ δυνατόν. λέγοντος δὲ τινος αὐτῷ περὶ
 Πολέμωνος, ὡς ἄλλα πρεβέμενος, ἄλλα λέγει,
 * σκυθρωπώσας εἶφη, Πίσου γὰρ ἠγάπας τὰ
 διδόμενα; δὲν δὲ εἶφη τὸν διαλεγόμενον, ὡς περ

51 Fieri non potest, quin te pater egnus pater-
 venis. Plutarchus in lib. τῶν παιδῶν ἀγωγῆς,
 dictum hoc à Diogene tradit, non à Zenone, sed
 aliquando fecius. Διογῆτος, inquit, μείρακιον ἰσχυ-
 τὰς οὐκ εἶδεναι. πρὸς δὲ τὸν ἐπιφάγον, μηδὲν
 τοῖς συμβιωταῖς καταλιπόντα, παραθέντος
 ποτὲ μεγάλου ἰχθύος. * ἄρας οἷός τ' ἢ κατε-
 σθένει. ἐμβλέψαντι δὲ, τί οὖν, εἶφη, τοὺς συμ-
 βιωτάς οἱ πάσχει καθ' ἡμέραν, εἰ σὺ μὴ δύ-
 νασαι μίαν ἡμέραν ἐνεγκῆν τὴν ἐμὴν ἐπιφάγον,
 μείρακιόν δὲ περιεργότερον παρὰ τὴν ἡλικίαν ἐρω-
 τήσαντος ζήτημά τι, προσήγαγε πρὸς κάτοπτρον,
 καὶ ἐκέλευσεν ἐμβλέψαι. ἔπειτ' ἠρώτησεν εἰ δεκὴ
 αὐτῷ ἀμύττοντα εἶναι εἴη ταιωτὴ ζήτηματα.
 πρὸς δὲ τὸν Φασκοντα ὡς ταπολλὰ αὐτῷ Ἀντι-
 σθένης οὐκ ἀρέσκει, χρεῖαν Σοφοκλείους προενε-
 κάμενος, ἠρώτησεν εἰ τινα καὶ καλά ἔχειν αὐτῷ
 δοκεῖ. τοῦ δ' οὐκ εἶδεναι Φησαντος, Εἴτ' οὐκ αἰ-
 σχυνη, εἶφη, εἰ μὴν τι κακὸν ἢ ἐιρημένον ὑπ'
 20 Ἀντισθένης, τοῦτ' ἐκλεγόμενος καὶ μνημονεύου-
 σί δέ τι καλὸν οὐδ' ἐπιβαλλόμενος κατέχειν,
 * εἰπόντος δὲ τινος ὅτι μικρὰ αὐτῷ δοκεῖ τὰ λο-
 γάρια τῶν Φιλοσόφων, λέγεις, εἶπε, τὰ ληθῆ-
 δὲ μῆντοι καὶ τὰς συλλαβὰς αὐτῶν βραχυείας
 εἶναι, εἰ δυνατόν. λέγοντος δὲ τινος αὐτῷ περὶ
 Πολέμωνος, ὡς ἄλλα πρεβέμενος, ἄλλα λέγει,
 * σκυθρωπώσας εἶφη, Πίσου γὰρ ἠγάπας τὰ
 διδόμενα; δὲν δὲ εἶφη τὸν διαλεγόμενον, ὡς περ

51 Fieri non potest, quin te pater egnus pater-
 venis. Plutarchus in lib. τῶν παιδῶν ἀγωγῆς,
 dictum hoc à Diogene tradit, non à Zenone, sed
 aliquando fecius. Διογῆτος, inquit, μείρακιον ἰσχυ-
 τὰς οὐκ εἶδεναι. πρὸς δὲ τὸν ἐπιφάγον, μηδὲν
 τοῖς συμβιωταῖς καταλιπόντα, παραθέντος
 ποτὲ μεγάλου ἰχθύος. * ἄρας οἷός τ' ἢ κατε-
 σθένει. ἐμβλέψαντι δὲ, τί οὖν, εἶφη, τοὺς συμ-
 βιωτάς οἱ πάσχει καθ' ἡμέραν, εἰ σὺ μὴ δύ-
 νασαι μίαν ἡμέραν ἐνεγκῆν τὴν ἐμὴν ἐπιφάγον,
 μείρακιόν δὲ περιεργότερον παρὰ τὴν ἡλικίαν ἐρω-
 τήσαντος ζήτημά τι, προσήγαγε πρὸς κάτοπτρον,
 καὶ ἐκέλευσεν ἐμβλέψαι. ἔπειτ' ἠρώτησεν εἰ δεκὴ
 αὐτῷ ἀμύττοντα εἶναι εἴη ταιωτὴ ζήτηματα.
 πρὸς δὲ τὸν Φασκοντα ὡς ταπολλὰ αὐτῷ Ἀντι-
 σθένης οὐκ ἀρέσκει, χρεῖαν Σοφοκλείους προενε-
 κάμενος, ἠρώτησεν εἰ τινα καὶ καλά ἔχειν αὐτῷ
 δοκεῖ. τοῦ δ' οὐκ εἶδεναι Φησαντος, Εἴτ' οὐκ αἰ-
 σχυνη, εἶφη, εἰ μὴν τι κακὸν ἢ ἐιρημένον ὑπ'
 20 Ἀντισθένης, τοῦτ' ἐκλεγόμενος καὶ μνημονεύου-
 σί δέ τι καλὸν οὐδ' ἐπιβαλλόμενος κατέχειν,
 * εἰπόντος δὲ τινος ὅτι μικρὰ αὐτῷ δοκεῖ τὰ λο-
 γάρια τῶν Φιλοσόφων, λέγεις, εἶπε, τὰ ληθῆ-
 δὲ μῆντοι καὶ τὰς συλλαβὰς αὐτῶν βραχυείας
 εἶναι, εἰ δυνατόν. λέγοντος δὲ τινος αὐτῷ περὶ
 Πολέμωνος, ὡς ἄλλα πρεβέμενος, ἄλλα λέγει,
 * σκυθρωπώσας εἶφη, Πίσου γὰρ ἠγάπας τὰ
 διδόμενα; δὲν δὲ εἶφη τὸν διαλεγόμενον, ὡς περ

ferente, Fieri, inquit, non potest, quin e-
 gnus te genuerit pater. Unde ipsum etiam
 loquacem appellabat, brevis ipse in lo-
 quendo et circumcilius. * Edaci cuidam,
 nihil obfoniomum focis inter convivandum
 relinquenti, appositum ingentem piscem
 sustulit, solusque comedere velle videba-
 tur. Cum ille in eum intueretur, Quid er-
 go, ait, facies quotidie tolerare arbitraris,
 si tu meam edacitatem uno die ferre non tales?
 Adolescentem curiosus quam per atatem
 conveniret, quiddam inquirentem, ad-
 moto speculo iussit inspicere: rogavit
 deinde, num sibi viderentur ei faciei con-
 genere tales quæstiones. Dicente quodam
 Antisthenis sibi complura minimè placere,
 adducto in medium Sophoclis testimonio,
 rogavit, num illi bene quædam etiam ha-
 bere viderentur: Illo se nescire dicente,
 Non pudet, inquit, si quid ab Antisthene
 male dictum sit, hoc indagare et memori-
 ter tenere; si quid verò bene, negligere id
 neque meminisse. * Cuidam brevia esse phi-
 20 lolophorum dicta asserenti, Vera, inquit,
 loqueris; oportet necesse, si fieri possit, bre-
 ves esse illorum et syllabas. Dicente quodam
 de Polemone, quòd alia proponeret, et
 alia differeret, subtomachans, Quanti
 enim, inquit, faciebat que dabantur? Eum
 qui disputaret, inquit, in motum bi-

quædam pati cense. si edacitatem meam semel ferre
 non potest? Hoc ex Anegion Carystii libro quem
 de Zenonis vita composuit, quemadmodum est apud
 Athenæum, c. 172. his verbis. Ζῆνον δὲ ὁ Κριτίας,
 ὁ τῆς σταῆς κτίστης, πρὸς τὸν ἐπιφάγον, ἢ συνέζητεῖν
 ἀρετῆτα χρεῖται, κατὰ φωνὴν Ἀντιγόνης Κερύρατος ἐπὶ
 Ζῆνον εἶπε, μὴ γὰρ τίς κατὰ τύχην ἰχθύος παρα-
 τήσεται, ἀλλὰ δ' αὐτοῦ περιεργότερον, λαβὼν ἑ-
 λαιὸν ἢ Ζῆνον ἀπὸ τῶν πόντικων, οἷός τ' ἢ κατε-
 σθένει. ἐμβλέψαντι δὲ, τί οὖν, εἶφη, τοὺς συμ-
 βιωτάς οἱ πάσχει, εἰ σὺ μίαν ἡμέραν μὴ δύνασαι ἐνε-
 κῆν τὴν ἐμὴν ἐπιφάγον; ἄρας οἷός τ' ἢ κατε-
 σθένει. ἐμβλέψαντι δὲ, τί οὖν, εἶφη, τοὺς συμ-
 βιωτάς οἱ πάσχει καθ' ἡμέραν, εἰ σὺ μὴ δύ-
 νασαι μίαν ἡμέραν ἐνεγκῆν τὴν ἐμὴν ἐπιφάγον,
 μείρακιόν δὲ περιεργότερον παρὰ τὴν ἡλικίαν ἐρω-
 τήσαντος ζήτημά τι, προσήγαγε πρὸς κάτοπτρον,
 καὶ ἐκέλευσεν ἐμβλέψαι. ἔπειτ' ἠρώτησεν εἰ δεκὴ
 αὐτῷ ἀμύττοντα εἶναι εἴη ταιωτὴ ζήτηματα.
 πρὸς δὲ τὸν Φασκοντα ὡς ταπολλὰ αὐτῷ Ἀντι-
 σθένης οὐκ ἀρέσκει, χρεῖαν Σοφοκλείους προενε-
 κάμενος, ἠρώτησεν εἰ τινα καὶ καλά ἔχειν αὐτῷ
 δοκεῖ. τοῦ δ' οὐκ εἶδεναι Φησαντος, Εἴτ' οὐκ αἰ-
 σχυνη, εἶφη, εἰ μὴν τι κακὸν ἢ ἐιρημένον ὑπ'
 20 Ἀντισθένης, τοῦτ' ἐκλεγόμενος καὶ μνημονεύου-
 σί δέ τι καλὸν οὐδ' ἐπιβαλλόμενος κατέχειν,
 * εἰπόντος δὲ τινος ὅτι μικρὰ αὐτῷ δοκεῖ τὰ λο-
 γάρια τῶν Φιλοσόφων, λέγεις, εἶπε, τὰ ληθῆ-
 δὲ μῆντοι καὶ τὰς συλλαβὰς αὐτῶν βραχυείας
 εἶναι, εἰ δυνατόν. λέγοντος δὲ τινος αὐτῷ περὶ
 Πολέμωνος, ὡς ἄλλα πρεβέμενος, ἄλλα λέγει,
 * σκυθρωπώσας εἶφη, Πίσου γὰρ ἠγάπας τὰ
 διδόμενα; δὲν δὲ εἶφη τὸν διαλεγόμενον, ὡς περ

51 Quantis enim, inquit, sibi data affirmat. Videbatur ergo cupiditatis nomine Polemoneum accu-
 sare, ac si ille ita docere confluxisset; quo modo à
 discipulis tractaretur. Aldck.

fronium,

fronium, voce viribusque magnum esse oportere, or tamen non aperire inmodicè: quod
 ii faciunt qui plurimus loquuntur quidem,
 sed ea bene dicere non possunt. Iis que bene
 dicentur non relinquendum esse locum,
 ait, sicut eximii artificibus, ad spectaculum:
 Contra verò auditorem sic eis que dicuntur
 intentum esse oportere, ut non tacet illi notis
 21 ea excipere. * Adolescenti loquaciori, Aures,
 inquit, tue, in linguam confluerent.
 Formoso cuidam dicenti, non videri sibi
 amaturum sapientem, Nihil, ait, vobis
 formosius esse infelicius. Dicebat et philoso-
 phorum plurimos, multis in rebus esse infel-
 pientes, in parvis fortuitisque imperitis.
 Adiciebatque Caphepsi illud, qui cum a-
 nimadverteret quendam ex discipulis mag-
 no inflatu canturum, percutiens dixit,
 Non si magnum fuerit, bonum fore; sed ma-
 gnum, si bonum. Adolescente quodam au-
 dacius loquente, Dicere, inquit, non pos-
 22 sum, adolescens, que occurrit mihi. * Cum
 Rhodius quidam adolescens, pulcher at-
 que dives, se ipsi adjungeret, nec cum
 inter discipulos recipere sulsineret, primò
 quidem seper gradibus fordidis federe il-

τοὺς ὑποκριτὰς, τὴν μὲν Φωνὴν καὶ τὴν δύναμιν
 μεγάλην ἔχειν τὸ μῆντοι στόμα μὴ διέλκειν. ὁ
 πρὸς τοὺς πολλὰ μὲν λαλοῦντας, ἀδύνατα
 δὲ. τοῖς εὖ λεγομένοις οὐκ εἶφη δὲν καταλεί-
 πσθαι τόπον, ὡς περ τοῖς ἀγαθοῖς τεχνίταις εἰς
 τὸ θεάσασθαι. τοὺνάντιον δὲ τὸν ἀκούοντα αὐτῷ
 πρὸς τοῖς λεγομένοις γίνεσθαι, αἰτε μὴ λαμβά-
 νειν χρόνον εἰς τὴν ἐπισημείωσιν. * νεανίσκου πολ-
 21 λά λαλοῦντος, εἶφη, Τὰ ὠτά σου εἰς τὴν γλῶτ-
 ταν συνερρήκει. πρὸς τὸν καλὸν, εἰπόντα ὅτι οὐ
 δοκεῖ αὐτῷ ἐραστήθησθαι ὁ σοφός, Οὐδὲν, εἶφη,
 ὑμῶν ἀθλιώτερον ἔσθαι τῶν καλῶν. ἔλεγε δὲ
 καὶ τῶν Φιλοσόφων τοὺς πλείστους, * τὰ μὲν
 22 πολλά ἀσάφους εἶναι, τὰ δὲ μικρὰ καὶ τυ-
 χηρὰ, ἀμαθείς. * καὶ προεφέρετο τὰ τοῦ Κα-
 Φησίου. ἔς, ἐπιβαλλομένου τινος τῶν μαθητῶν
 μεγάλα Φυσῶν, πατάξας εἶπεν, ὡς οὐκ ἐν τῷ
 μεγάλῳ, τὸ εὖ κείμενον εἶη· ἀλλ' ἐν τῷ εὖ, τὸ
 μέγα. νεανίσκου δὲ τινος βραχυτέρον διαλεγόμε-
 νου, Οὐκ ἂν εἰπούμι, εἶφη, μείρακιον, ἂ ἐπὶ ἔρχε-
 ται μοι. * ῥεθίου δὲ τινος καλοῦ καὶ πλουσίου, 22
 * ἄλλως δὲ μὴδὲν, προσκειμένου αὐτῷ, μὴ
 βουλομένους ἀνέχεσθαι, πρῶτον μὲν ἐπὶ τὰ

55 Τὰ μὲν πολλὰ ἀσάφους εἶναι. τὰ δὲ μικρὰ, καὶ τυ-
 χηρὰ, ἀμαθείς. Τὰ πολλὰ hic intellige (ut interdum,
 quod non uno loco docet Eustathius:) τὰ μεγάλῳ
 [μαγὰ καὶ ἄσφα] Hebraicè:) & pro quædam, scribe
 εὐμαθείς. Sententia præstantissima, tantoque animad-
 veriti dignior, quanto in omni ævo pauciores exti-
 terunt, qui maximam hanc humanæ vitæ labem
 intelligere, vel cavere curarent. Plato quoque in
 eadem sententiam, præclarè: Οὐ γὰρ οὐδὲν, ἐπὶ μὲν
 ἄλλως μικρὰ εἶναι πᾶσι τοῖς σοφιστικῶν, ὡς
 ἀρετῆτα χρεῖται, κατὰ φωνὴν Ἀντιγόνης Κερύρατος ἐπὶ
 Ζῆνον εἶπε, μὴ γὰρ τίς κατὰ τύχην ἰχθύος παρα-
 τήσεται, ἀλλὰ δ' αὐτοῦ περιεργότερον, λαβὼν ἑ-
 λαιὸν ἢ Ζῆνον ἀπὸ τῶν πόντικων, οἷός τ' ἢ κατε-
 σθένει. ἐμβλέψαντι δὲ, τί οὖν, εἶφη, τοὺς συμ-
 βιωτάς οἱ πάσχει, εἰ σὺ μίαν ἡμέραν μὴ δύνασαι ἐνε-
 κῆν τὴν ἐμὴν ἐπιφάγον; ἄρας οἷός τ' ἢ κατε-
 σθένει. ἐμβλέψαντι δὲ, τί οὖν, εἶφη, τοὺς συμ-
 βιωτάς οἱ πάσχει καθ' ἡμέραν, εἰ σὺ μὴ δύ-
 57 ἄρας οἷός τ' ἢ κατε-
 σθένει. ἐμβλέψαντι δὲ, τί οὖν, εἶφη, τοὺς συμ-
 βιωτάς οἱ πάσχει καθ' ἡμέραν, εἰ σὺ μὴ δύ-
 νασαι μίαν ἡμέραν ἐνεγκῆν τὴν ἐμὴν ἐπιφάγον,
 μείρακιόν δὲ περιεργότερον παρὰ τὴν ἡλικίαν ἐρω-
 τήσαντος ζήτημά τι, προσήγαγε πρὸς κάτοπτρον,
 καὶ ἐκέλευσεν ἐμβλέψαι. ἔπειτ' ἠρώτησεν εἰ δεκὴ
 αὐτῷ ἀμύττοντα εἶναι εἴη ταιωτὴ ζήτηματα.
 πρὸς δὲ τὸν Φασκοντα ὡς ταπολλὰ αὐτῷ Ἀντι-
 σθένης οὐκ ἀρέσκει, χρεῖαν Σοφοκλείους προενε-
 κάμενος, ἠρώτησεν εἰ τινα καὶ καλά ἔχειν αὐτῷ
 δοκεῖ. τοῦ δ' οὐκ εἶδεναι Φησαντος, Εἴτ' οὐκ αἰ-
 σχυνη, εἶφη, εἰ μὴν τι κακὸν ἢ ἐιρημένον ὑπ'
 20 Ἀντισθένης, τοῦτ' ἐκλεγόμενος καὶ μνημονεύου-
 σί δέ τι καλὸν οὐδ' ἐπιβαλλόμενος κατέχειν,
 * εἰπόντος δὲ τινος ὅτι μικρὰ αὐτῷ δοκεῖ τὰ λο-
 γάρια τῶν Φιλοσόφων, λέγεις, εἶπε, τὰ ληθῆ-
 δὲ μῆντοι καὶ τὰς συλλαβὰς αὐτῶν βραχυείας
 εἶναι, εἰ δυνατόν. λέγοντος δὲ τινος αὐτῷ περὶ
 Πολέμωνος, ὡς ἄλλα πρεβέμενος, ἄλλα λέγει,
 * σκυθρωπώσας εἶφη, Πίσου γὰρ ἠγάπας τὰ
 διδόμενα; δὲν δὲ εἶφη τὸν διαλεγόμενον, ὡς περ

tem sequitur; καὶ προσήγαγε, &c. quasi eodem per-
 tinent, ita conjunguntur: nulla tamen, quod ego
 videam, sententia; aut obscuriore certe, coherentia.
 Mer. Casaub.
 56 Πέλλῃ] Videti possit scribendam, μεγάλη,
 quia sequitur, μικρή.
 57 Πρεβίσητον τὰ τοῦ Καθησίου. ἔς ἐπιβαλλομένου
 τινος τῶν μαθητῶν μεγάλα Φυσῶν, πατάξας,] Idem
 refert Athenæus lib. XIV. Καθησίου ὁ ἀδελφός, ἐπι-
 βαλλομένου τινος τῶν μαθητῶν αὐτοῦ μέγα, καὶ τῶν
 αὐτοῦ μαθητῶν, πατάξας εἶπεν, ὡς οὐκ ἐν τῷ μεγάλῳ
 εἶναι κείμενον εἶναι, ἀλλ' ἐν τῷ εὖ τὸ μέγα. H. Casaub.
 Illudque Caphepsi proferebat, que cum è discipulis]
 Caphepsi hic, de quo Laërtius xvi, quicquid finit.
 De eo est apud Athenæum lib. xvi, qui totidem ver-
 bis hoc idem ipsius dictum narrat: à quo dubitan-
 dum non est hæc Laërtium accepisse. Atheni verba
 sunt. οὐ κακὸς δὲ καὶ Καθησίου ὁ ἀδελφός, ἐπιβαλ-
 λομένου τινος τῶν μαθητῶν αὐτοῦ μέγα, καὶ τῶν
 αὐτοῦ μαθητῶν, πατάξας εἶπεν, ὡς οὐκ ἐν τῷ
 μεγάλῳ εἶναι κείμενον εἶναι, ἀλλ' ἐν τῷ εὖ τὸ μέγα. Aldob.
 58 ἄλλως δὲ μὴδὲν] Aliud autem nihil. Græca hæc
 non sunt, sed manifestum scholium videtur esse, que
 vertere idcirco superfed. scripserat autem ἄλλως,
 non ἄλλως. Inerte hic uterque interpret. Marc. Meibom.
 Bbb

74 Εἰς ἄρτον ὄψον, ἰσχάς, ἐπιπιεῖν ὕδωρ.
 Φιλοσοφίαν καινὴν γὰρ αὐτὸς Φιλοσοφεί,
 Πεινῆν διδάσκει, καὶ μαθητὰς λαμβάνει.
 75 οἱ δὲ, Ποσειδίππου. ἦδη δὲ καὶ εἰς παροιμίαν
 σχεδὸν ἐχώρησεν. ἐλέγετο γοῦν ἐπ' αὐτῶ, 76 Τοῦ
 Φιλοσοφῶ Ζήνωνος ἐγκρατέστερος. 77 ἀλλὰ καὶ
 Ποσειδίππος μεταφρομένους,

18 ὥστ' ἐν ἡμέραις δέκα
 εἶναι δοκεῖν Ζήνωνος ἐγκρατέστερον.

τῶ γὰρ ὄντι πάντας ὑπερέβαλλετο τῶ τε εἶδει
 τούτῳ, καὶ τῇ σεμνότητι, καὶ δὴ νῆ Δία καὶ μα-
 κροβιότητι. ἔκτω γὰρ πρὸς τοῖς ἐνεθήκοντα βιοῦς
 ἐπὶ κατεστρέψεν, ἀνοσος καὶ υἰγῆς διατελέσας.
 Περσῶν δὲ Φρσιν ἐν ταῖς ἠθικαῖς σχολαῖς,
 78 δύο καὶ ἐβδόμηκοντα ἐτῶν τελευτήσας αὐτόν.
 ἔλθειν δὲ Ἀθῆνας εἰς αὐτῶν ἐτῶν. ὁ δ' Ἀ-
 πωλλώνιος Φρσιν ἀφῆγε σφαιρατῆς σχολῆς αὐ-
 τῶν ἐτῶν δούσι δέοντα ἐξήκοντα. ἐτελευτα δὲ αὐτῶν
 ἐκ τῆς σχολῆς ἀπὼν προσέπταισε, καὶ τὸν δά-
 κτυλον περιέρρηξε. πάντας δὲ τὴν γῆν τῇ χειρὶ,
 Φρσί τὸ ἐκ τῆς Νιόβης.

19 Ἐρχομαι, τί μ' αἴεις;
 καὶ παραχρήμα ἐτελεύτησεν, ἀποπνίξας ἑαυ-
 τόν. Ἀθηναῖοι δ' ἔθαψαν αὐτὸν ἐν τῷ Κεραμεικῷ,
 καὶ ψήφισμασι τοῖς προσηρμμένοις ἐτίμησαν, τὴν
 ἀρετὴν αὐτῶ προσημαρτυροῦντες. καὶ Ἀντίπατρος
 ὁ Σιδωνίος ἐποίησεν οὕτως.

77 Ἄλλα καὶ Ποσειδίππος μεταφρομένους, ὡστ' ἐν
 ἡμέραις δέκα] Scribe, Ἄλλα καὶ Ποσειδίππος Μεταφρο-
 μένους, --- ὡστ' ἐν ἡμέραις δέκα
 74 Εἰς ἄρτον ὄψον, ἰσχάς] Hi versus alio ordine
 leguntur apud Clementem lib. 2. Strom. Ζήνωνι τῷ
 Στωϊκῷ τῷ διδάσκοντι μαρτυροῦσι, καὶ τοῖς διατίθη-
 ντες, αἰ κεκαίαι ἀπὸ πᾶσι.
 Φιλοσοφίαν καινὴν γὰρ αὐτὸς Φιλοσοφεί.
 Πεινῆν διδάσκει, καὶ μαθητὰς λαμβάνει.
 Εἰς ἄρτον, ὄψον ἰσχάς, ἐπιπιεῖν ὕδωρ.
 qui postremus versus in Laertio nostro corruptè le-
 gitur. H. Casaub.
 75 Quisiam Posidippo hoc tribuimus.] Hic quoque co-
 micus poeta fuit, quem sicpe citat Athenæus. Aldob.
 76 Zenone philosopho continentior.] Cujus proverbii
 meminit quoque Suidas. καὶ παροιμία, inquit, Ζήνω-
 νος ἐγκρατέστερος. Idem.

Cum pane caricas voras, et aquam bibis,
 Exeres ignotum philosophia genus,
 Doct es vivere, dehinc auditores capis.
 Alii Posidippi hoc esse putant. Jam verò
 ferme et in proverbium abiit illud, ut
 diceretur de eo, Zenonis philosopho conti-
 nentior. Sed et Posidippus ait In trans-
 latis,

* ita ut decem diebus
 Zenone videretur esse continentior.

Re enim vera omnes precedebat cum hac
 virtute, tum honestate, longaque, per
 Jovem, ætate. Quippe nonagesimo octa-
 vo ætatis anno vita excellit, cum sine mor-
 bo sanisque semper vixisset. Perseus autem
 In scholis moralibus, septuaginta duos
 natum annos migrasse tradit à vita. A-
 thenas quippe concessisse ætatis anno
 vigesimo secundo. Quinquaginta verò et
 octo annis scholæ præfuisse Apollonium
 auctor est. Sic autem obiit. Cum abiret
 è schola, offendit, digitumque perfre-
 git. Manu verò terram feriens, dixit il-
 lud è Niobe,

En adsum, quid me oro, vocas?
 Continuoque se strangulans interit, * A-
 theniensis autem illum in Ceramic sepe-
 lierunt, decretisque quæ supra diximus,
 honoraverunt, virtutis illi testimonium
 addentes. De eo hoc est Antipatri Sidonii
 epigramma.

77 Ἄλλα καὶ Ποσειδίππος μεταφρομένους, ὡστ' ἐν
 ἡμέραις δέκα] Scribe, Ἄλλα καὶ Ποσειδίππος Μεταφρο-
 μένους, --- ὡστ' ἐν ἡμέραις δέκα
 74 Εἰς ἄρτον ὄψον, ἰσχάς] Hi versus alio ordine
 leguntur apud Clementem lib. 2. Strom. Ζήνωνι τῷ
 Στωϊκῷ τῷ διδάσκοντι μαρτυροῦσι, καὶ τοῖς διατίθη-
 ντες, αἰ κεκαίαι ἀπὸ πᾶσι.
 Φιλοσοφίαν καινὴν γὰρ αὐτὸς Φιλοσοφεί.
 Πεινῆν διδάσκει, καὶ μαθητὰς λαμβάνει.
 Εἰς ἄρτον, ὄψον ἰσχάς, ἐπιπιεῖν ὕδωρ.
 qui postremus versus in Laertio nostro corruptè le-
 gitur. H. Casaub.
 75 Quisiam Posidippo hoc tribuimus.] Hic quoque co-
 micus poeta fuit, quem sicpe citat Athenæus. Aldob.
 76 Zenone philosopho continentior.] Cujus proverbii
 meminit quoque Suidas. καὶ παροιμία, inquit, Ζήνω-
 νος ἐγκρατέστερος. Idem.

Hic Zeno ille decus patriæ, qui super
 Olympum
 Scandit, nec Offe Pelion imposuit.
 Gesta etenim magni non Hærculis ista, sed
 altam
 Virtute invenit solus ad æstra viam.
 Zenodorus Stoicus, Diogenis discipulus
 aliud scripsit in hanc sententiam :

30 * Vixisti fragi, spreto prædivite luxu
 Spectandas cano, Zeno, supercilio.
 Pugnavisti ingenuo, invenisti mascula ver-
 ba,
 Et tibi libertas dulcis amica fuit.
 Si patria es Phœnix, quid tunc? non
 Cadmus est ipse
 Phœnix, cui debet Grævia docta li-
 bro.

In genere autem de omnibus Stoicis A-
 thenæus epigrammatum scriptor hoc e-
 didit:

O sapiens verè gens Stoica, quæ optima
 Jovis
 Condidisti graviter dogmata multa li-
 bris!
 Nempe bonum unius animi est virtus: hac
 libera proficit
 Vita hominum; pax hac uribus adse-
 ritur.

79 Τῶν δὲ Ζήνων Κιτίῳ φίλος] Lege Κιτίῳ. Κιτίῳ
 enim non Κιτίῳ dicunt permulti, ut supra monui.
 H. Casaub.
 80 Οὐδ' ἀπὸ' Ἡρακλῆος ἀθάλια.] Editi libri omnes,
 Οὐδὲ τὰ γ' Ἡρακ. nullo sensu. Neque enim præce-
 dens verbum αὐθιγὸν hic intelligi potest, & multo
 minus remotius, ἕρως. Homerus ita loquitur Iliad.
 1. ὄ. 124. ἢ ἀθάλια πρὸς τοῖς ἀντοῖς, qui præmia pedum
 velocitate tulerunt. Præcedente versu quoque scriben-
 dum, ἐθίμωτος. Senfus: πρὸς ἀθάλιον ὁ Ζήνων ἀθίβος,
 ὡς ὅσα πύλων ἰσθμῶτος, ὡς αἱ γύγαντες, οὐδ' αὖ τῷ
 Ἡρακλῆος μὲν ἄλλο ἀθάλιον. ἀλλ' ὅτι τίς μόνος
 τῆς σωφροσύνης ἀτραπίτι πρὸς ἰσθμῶτος Ζῆνὸν ἀπὸ
 γυμνασίου. Ceterum ἀτραπίτιν scribendum esse Henr.
 Stephanus quoque monuit. Secunda enim vocis ἀτρα-
 πῆτος brevis est. M. Meibom.
 81 Ἀτραπίτι] Puto reponi debere ἀτραπίτι. H. Steph.
 82 Ἐκτίσας ἀντάρκειαν] Ita recte Basilienfis, &
 Henr. Stephani editiones. κτίσας γὰρ τῆς στωϊκῆς αἰ-
 ρήσεως ὁ Ζήνων. Et ita vocatur infra Segm. 38. Roma-
 narum editionis lectio κτίσας omni ratione mendosa est.
 M. Meibom.

79 Τῶν δὲ Ζήνων Κιτίῳ φίλος, δὲ πὸτ' Ὀ-
 λυμπόν
 ἔδραμεν, οὐκ ὄσση Πύλιον ἐθέμενος.
 80 Οὐδ' ἀπὸ' Ἡρακλῆος ἀθάλια. τὰν δὲ πὸτ'
 ἀστρα

81 Ἀτραπίτιν μόνως εὖρε σαφροσύνας.
 καὶ ἄλλο Ζηνοδοτὸς ὁ Στωϊκὸς, Διαγένους μαθη-
 τῆς.
 82 Ἐκτίσας ἀντάρκειαν, ἀφείς κενεαυχέα 30
 πλοῦτον,
 Ζήνων, τὸν πολιῶ σεμνὸς ἐπισκυνία.
 83 Ἄρσενα γὰρ λόγον εὖρες. 84 ἀναβήσασα δὲ
 προνοία
 Ἀίρεσιν, ἀτρέστου ματέρ' ελευθερίας.
 Εἰ δὲ πάτρα φονίσα, τίς ὁ Φθόνος; ἦν καὶ ὁ
 Κάδμος
 Κεῖνος, ἀφ' οὗ γραπτὰν Ἑλλάδα ἔχει σέ-
 λιδα.

καὶ κοινῆ δὲ καὶ περὶ πάντων τῶν Στωϊκῶν Ἀθή-
 ναῖος ὁ ἐπιγραμματοποιὸς Φρσιν οὕτως
 Ὡ' Στωϊκῶν μύθων εἰδήμονες, ὡ πανάριστα
 Δόγματα ταῖς ἰσραῖς ἐνθήμενοι σελίσι!
 Τῶν ἀρετῶν ψυχῆς ἀγαθὸν μόνον ἀδε γὰρ
 ἀνδρῶν
 Μόνον καὶ βιοτῶν 85 ῥύσσατο καὶ πόλιος.

83 Ἄρσενα] Malim ἐναβήσασα, ut in quibusdam scri-
 ptum est codicibus. H. Steph.
 84 ἀναβήσασα] Aut, ut Henr. Stephanus, ἐναβήσασα.
 Male editi, ἀναβήσασα. Pro κίσις ὄ. 6. melius lege-
 tur, κίσις, ἐλεβήσασα. Cadmus sequè atque hic Ze-
 no; externus erat. Sed divina virtute uterque, nec
 Barbaris virtutum quicquam invideret debebat. M.
 Meibom.
 85 ῥύσσατο] Editiones omnes mendose ῥύσσατο.
 Prima enim brevis est. Homerus Iliad. α. ὄ. 29. Τῶν
 μὲν ἔγω γ' ἴδμι ῥύσσατο, καὶ ἀδύγατος αἰθῆς. Eo-
 dem modo mendose legitur Odys. μ. ὄ. 107. ubi
 scribendum, ἰσάσσατο. Et in Hesiodi Theog. v. 662.
 ἰσάσσατο κίσις. Theognidis quoque ὄ. 103. ita
 scribendus, ὄ. 103. ἢ ὄ. 103. ἢ ὄ. 103. ἢ ὄ. 103.
 Non possum quin Homeri versum emendatum
 hic adponam ex Odys. ὄ. ὄ. 244. ubi pro ῥύσατο
 scribendum ἰσάσσατο. Ἄντατ' ἰπ' ἄντατ' ἰσάσσατο,
 αὐδ' ἰα ἰσάσσατο Ζήνωνος ἰσάσσατο. nam sequens ver-
 bum Ζήνωνος poscit ἰσάσσατο. In Apollonii Meta-
 phrasī Plalmorum omnia à verbo ῥύσσατο cum duplici
 ὄ. scribenda esse moneo. Idem.